

OP **ZOEK** NAAR
BEER

Lees ook van Hannah Gold

De laatste beer

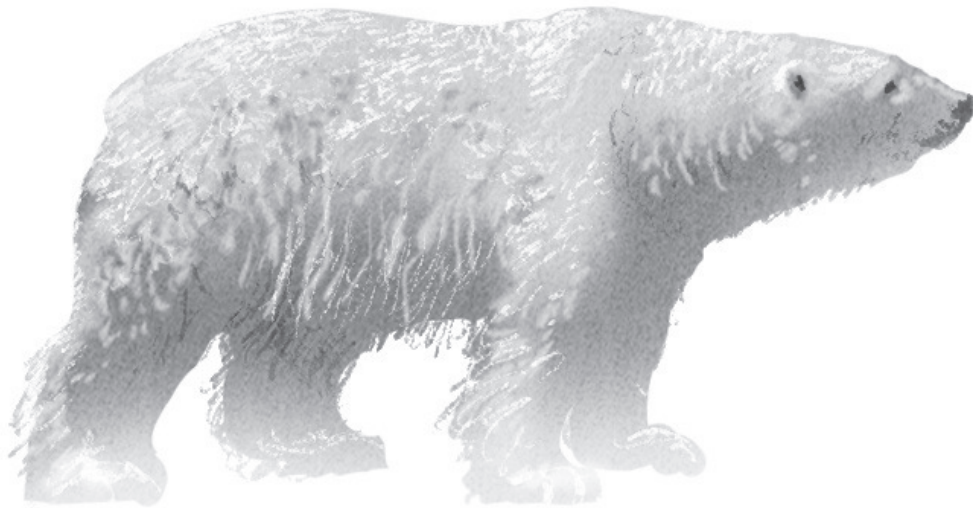
De verdwenen walvis

HANNAH GOLD

OP **ZOEK** NAAR
BEER

Met illustraties van Levi Pinfold

Vertaald uit het Engels
door Sandra C. Hessels

'VOLT

Eerste druk, 2024

Originally published in the English language in Great Britain by HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollinsPublishers Ltd., under the title:

Oorspronkelijke titel *Finding Bear*

Copyright tekst © Hannah Gold 2023

Copyright illustraties © Levi Pinfold 2023

Copyright vertaling © Sandra C. Hessels |

Creative Difference 2023 /

Uitgeverij Volt, translated under licence from HarperCollinsPublishers Ltd.

Copyright omslagillustratie © Levi Pinfold 2023

Omslag Mark Maker

Binnenwerk Zeno

ISBN 978 90 214 8979 7 / NUR 283

www.uitgeverijvolt.nl

*Voor iedereen die wenste dat April en Beer elkaar
weer zouden zien.
Dit boek is voor jullie.*

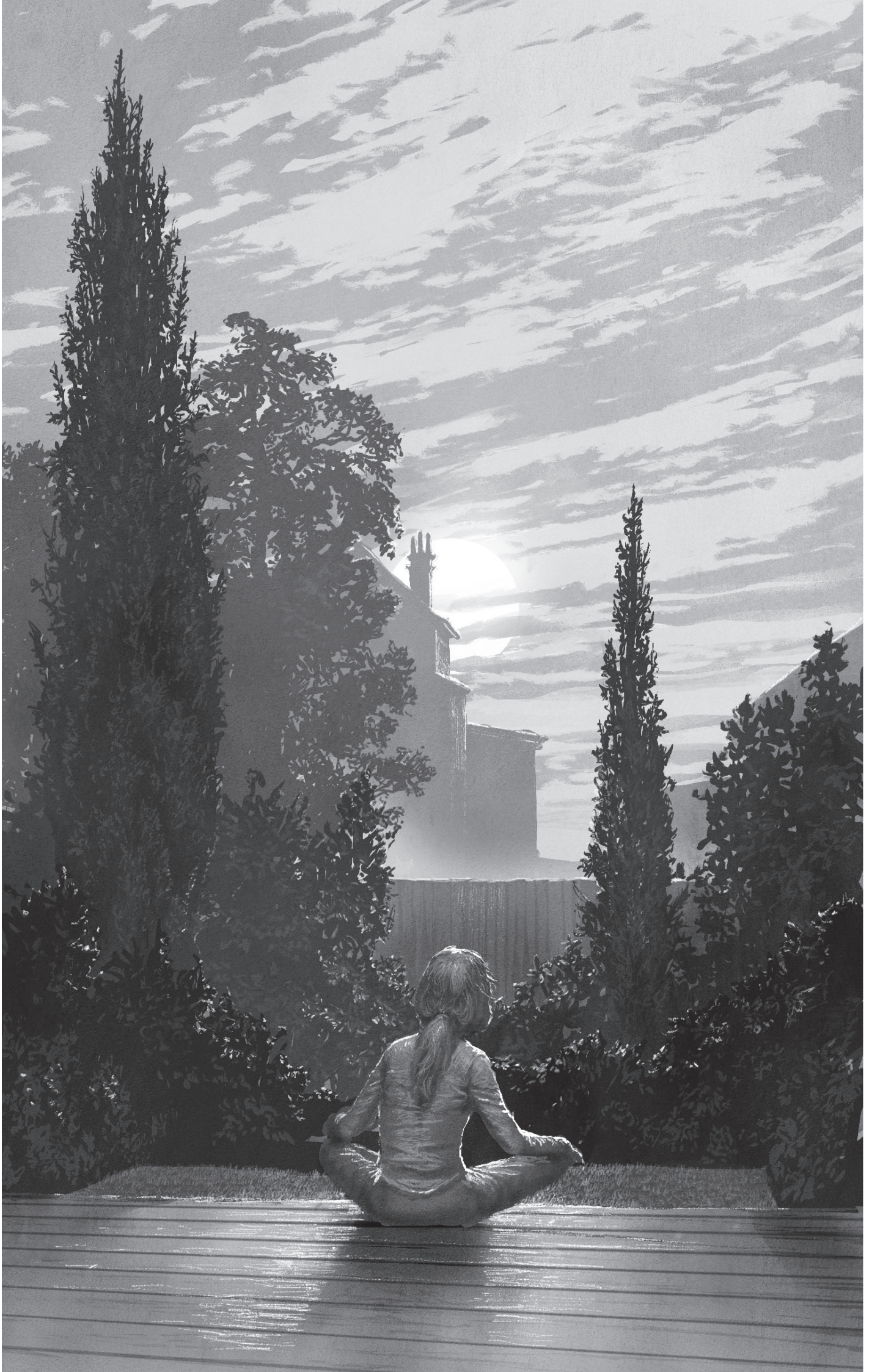
HOOFDSTUK EEN

DE FOTO

Precies zeventien maanden geleden was April Wood thuisgekomen van haar avontuur op Bereneiland, en nu zat ze in kleermakerszit in de achtertuin te luisteren naar het geluid van stilte. Sommige mensen zouden zeggen dat stilte geen geluid kan maken, maar April wist wel beter.

Ze wist dat de stilte allerlei boodschappen met zich meebracht, vooral als je eenmaal had geleerd hoe je écht moest luisteren. Bovendien was ze veel

liever buiten dan binnen. Hierbuiten was het al met al een stuk vriendelijker.

Zeker tegenwoordig.

Toen April en haar vader net waren teruggekeerd uit het noordpoolgebied, was het net alsof ze in het diepe van een heel koud zwembad doken. De constante stroom geluiden, de rookpluimen en de oneindige stank van de uitlaatgassen van auto's en motoren waren een enorme cultuurschok geweest. En dan de mensen. Er waren zoveel mensen overal – mensen die altijd haast hadden en druk in de weer waren, elke jachtige minuut van de dag.

Papa had dan ook besloten om zo snel mogelijk naar de kust te verhuizen, en binnen een maand hadden ze hun hoge en sombere stadshuis verkocht en een nieuw thuis gevonden in de buurt van Oma Appel. Het was niet helemaal het soort huis dat April zou hebben uitgekozen. Stirling Road nummer 34 was een van een rijtje identieke huizen van rode baksteen. Ze hadden allemaal een gemaaid gazonnetje in de achtertuin en een pasgeverfd hek aan de voorkant. In tegenstelling tot hun oude huis – en al helemaal vergeleken met het houten huis op Bereneiland – bestond deze woning uit

allemaal harde rechte hoeken en glanzende, glimmende werkbladen en oppervlakken. Er was niet eens een open haard om broodjes in te roosteren. Hier stond zo'n elektrische haard met nephoutblokken die rood opgloeiden als je een schakelaar omzette. Maar papa leek gelukkig. Sterker nog, hij was gelukkiger dan April hem in jaren had meegeemaakt en, zoals hij steeds weer herhaalde, dit huis was eenvoudiger schoon te houden.

Maar dat betekende nog niet dat ze binnen moest blijven, vooral niet op een avond zoals deze, wanneer de ondergaande zon de hemel gouden strepen gaf en het briesje als een magische fluistering door de bomen gleed.

'Wat mooi,' zei ze hardop.

Dat was ook iets wat haar sinds het noordpoolavontuur was bijgebleven: de gewoonte om dingen hardop tegen zichzelf te zeggen. April vond het niet raar. Dat kwam pas toen andere mensen haar vreemd aankeken.

Gelukkig was het vrijdag en zat de schoolweek er weer op. Nu kon ze doen wat ze zelf wilde. Ze woonden hier pas een paar maanden en April had het gevoel dat ze een vreemde eend in de bijt was nog niet van zich af kunnen zetten.

Het hielp ook niet dat haar klasgenoten tijdens haar spreekbeurt over de leefomstandigheden van ijsberen – waar ze héél lang aan had gewerkt – voornamelijk hadden zitten geeuwen. Toen April iedereen had willen wakker schudden met haar allerbeste berenbrul (waar ze heel trots op was) en vervolgens wilde laten zien dat ze pindakaas vanaf een afstand van anderhalve kilometer kon ruiken, had de klas alleen maar gelachen. Daarna werden er achter in het lokaal berengeluiden naar haar gemaakt. Alsof dat nog niet gênant genoeg was had de leerkracht haar even apart genomen en gezegd dat dierenimitaties maar beter buiten het klaslokaal konden blijven.

April had zo beleefd en duidelijk mogelijk geprobeerd uit te leggen dat het helemaal geen imitatie wás. Ze wilde iedereen vertellen over de problemen in het noordpoolgebied, precies zoals Lise van het Poolinstituut had gezegd. Maar haar verhaal haalde niets uit. Vanaf dat moment stond ze bekend als het Berenmeisje, en als je keek naar het gegrinnik dat daarbij hoorde, wist ze niet zeker of het als compliment bedoeld was.

Het artikel in de plaatselijke krant had ook al niet geholpen. Op een of andere manier had een

verslaggever gehoord van de reis die April en haar vader naar de Noordpool hadden ondernomen, en aangezien er die week verder weinig te beleven viel, had hij hun verhaal willen vertellen. Papa was daar niet zo'n voorstander van geweest, maar April juist wel. Ze had de kans met beide handen aangegrepen, want zo kon ze iedereen vertellen dat de ijsberen hulp nodig hadden. Dit was een mooie manier om de mensen te waarschuwen voor de snelheid waarmee de ijskappen smelten! Maar het artikel bevatte allerlei fouten, zelfs Aprils naam klopte niet! Alsof ze eruitzag als een Alice, zeg! En het ergst van alles was nog wel dat het artikel niet noemde dat zij Beer had gered, maar leek te suggereren dat de kapitein van het schip dat allemaal voor elkaar had gekregen.

April was heus niet op zoek naar complimenten of medailles of stickers, of zo. Ze wilde alleen dat iemand haar eens serieus nam. Vooral nu de tijd begon te dringen voor het welzijn van de planeet.

‘Als ik écht een Berenmeisje was,’ mompelde ze, ‘dan zouden de mensen wel naar me luisteren! Dan zouden ze dingen veranderen!’

Een kraai die op het hekje zat, kraste instemmend terug.

April zuchtte. Het was februari en ondanks een paar dappere narcissen die al bloeiden, voerde de lucht een bittere kou met zich mee. Papa zou haar vast gauw naar binnen roepen, bang dat ze onderkoeld zou raken of een andere levensbedreigende aandoening zou oplopen. Sinds ze terug waren van de Noordpool bekommerde hij zich constant om haar, en was hij de hele tijd bang dat haar iets heel gevaarlijks zou overkomen. Ze kon hem door het keukenraam al naar haar zien zoeken, dus ze had hooguit nog een paar minuten.

Voorzichtig pakte ze een foto uit haar borstzakje. Dat was de veiligste plek die ze kon bedenken, en wat nog belangrijker was: zo droeg ze de foto ook altijd vlak bij haar hart. Het was niet zo'n foto die de meeste mensen bij zich hadden, van een vader of moeder of broers en zussen of grootouders. Dit was een foto van haar en een volwassen mannetjesijsbeer – dicht tegen elkaar aan gedrukt in een omhelzing die de meeste mensen ongeloofwaardig zouden vinden. Het was uiteraard een foto van haar en Beer, en die was haar kostbaarste bezit. Hij was gemaakt op de kade in Longyearbyen,

op Spitsbergen, met het zonlicht achter hen. Ze leunden tegen elkaar aan terwijl de flitser van de camera hun laatste afscheid vastlegde. Ze stonden zo stevig tegen elkaar dat het lastig te zien was waar Beer ophield en het meisje begon.

April kon nog steeds niet naar de foto kijken zonder weer zo'n afschuwelijke brok in haar keel te krijgen.

'Hallo Beer,' fluisterde ze. Ze hoorde haar stem licht trillen.

April wist niet hoe goed het geheugen van een ijsbeer was en of Beer nog wel herinneringen aan haar had. In elk geval niet op dezelfde manier als zij nog vaak aan hem dacht. Ze zou hem nooit vergeten. Ze zou haar hele leven aan hem blijven denken. En dan nog een triljoen jaar meer.

Hij zou vast al gewend zijn aan zijn nieuwe leven. Papa zei steeds dat zij ook weer verder moest

met haar leven. En het was heus niet zo dat ze het niet had geprobeerd. Ze deed elke dag weer haar best om het leven te leiden dat papa, Oma Appel en alle anderen van haar verwachtten – een heel normaal mensenbestaan. Voor sommige mensen was dat misschien ook genoeg. Maar zo af en toe borrelde er ineens een herinnering in Aprils gedachten naar boven – dat kriebelige gevoel van Beers snorharen op haar gezicht, de plotselinge aanraking van zijn natte neus, en het levendigst van alle herinneringen waren die warme, chocoladebruine ogen van hem en de manier waarop hij altijd recht in haar wezen leek te kunnen kijken.

‘Ik mis je,’ zei ze zacht genoeg zodat papa haar niet zou kunnen horen door het open keukenraam. ‘Ik mis je echt heel erg.’

Ze verwachtte geen antwoord. De Noordpool was tenslotte heel ver hiervandaan en April had sinds hun laatste dag samen niets meer van Beer gehoord. Beer kon geen brieven schrijven of de telefoon pakken, en ze was veel te ver weg om hem te horen brullen. Maar hopelijk had hij nieuwe ijsbeervrienden gemaakt of zelfs een vrouwtje gevonden. Ze hoopte dat hij in elk geval gelukkig was.

‘Want dat was natuurlijk de hele reden om je naar Spitsbergen terug te brengen, hè?’ fluisterde ze. ‘Ik zou alleen willen... Ik zou zo graag zeker willen weten dat alles goed gaat met je.’

April snoof de stilte op en hoopte dat ze ergens in die avondhemel het antwoord zou vinden waarnaar ze op zoek was. Ze spitste haar oren en hoorde het gefluister van de zilveren berk, van een hond die twee straten verderop blafte en in de verte het ruisen van de zee. Maar wat ze niet hoorde, was...

‘APRIL!’ Papa gooide de achterdeur met een zwaai open en er viel een plasje warm, geel licht naar buiten. ‘Wat doe je daarbuiten? Straks vat je nog kou en word je doodziek!’

‘Ik kom al,’ zei ze, en ze krabbelde met tegenzin overeind. De stilte van de avond was doorbroken. Ze stopte de foto terug in haar borstzakje en rits-te dat goed dicht. Terwijl de kraai verderging met krassen, liep ze achter haar vader aan naar binnen.